

Iz 7,14 Iz 9,1.5 J 1,1-5.14

L 2,1-20 Ježíšovo narození plné nástrah lidského světa

Pokojnou a požehnanou svatou noc vám přeji, vážení poutníci, sestry a bratři, o vánočních svátcích se každý rok radujeme a oslavujeme narozeniny Ježíše. Chválíme Boha, tajemného, neviditelného, nám tak (zdánlivě) vzdáleného za to, že v člověku Ježíši z Nazaretu přišel k nám a mezi nás, že se „odtajemnil“, stal se viditelným a hmatatelným, žil uprostřed lidí, v našem světě na zcela konkrétním místě – v Izraeli – a v určitém čase – na počátku našeho letopočtu. Bůh přijal naši slabost a omezenost, vstoupil do našeho časoprostoru, omezil se naším trojrozměrným (nebo chcete-li čtyřrozměrným) vnímáním, aby se nám co nejvíce přiblížil.

Ale kolik nástrah na něho v našem světě cíhalo!? Od počátku Ježíšova lidského života, od samého jeho početí, dokonce ještě před tím! Mladá izraelská dívka slyšela, možná vnímala svým dětským, čistým srdcem andělské zvěstování:

Hle, počneš a porodíš syna.... Co kdyby se tenkrát zděsila: Ale já ještě žádné dítě nechci! Vždyť jsem tak mladá. Chci si ještě užívat života, dítě je starost, vázanost, a té práce! Ani nejsem pořádně zajištěná, nemohu si to finančně dovolit. Můj snoubenec Josef – je pěkný, urostlý a hlavně pracovitý – to všechna čest – ale přesto je dost chudý, tesařina dneska moc nevynáší... Místo těchto a podobných námitek slyšíme Mariino: Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova, staň se Boží vůle.

Další překážka přísné židovské náboženské společnosti: Podle zákona měla být žena, která otěhotněla před svatbou, ukamenována. Ano, trest smrti ukamenováním hrozil Marii. Věděla to, znala zákony svého společenství. Proto musel zasáhnout Bůh: Josefe, neboj se přijmout Marii za svou manželku, nebyla ti nevěrná... Josef musel důvěřovat. Bohu i Marii. Unesl to. Důvěřoval.

Překážka v podobě vyhlášení sčítání lidí. Zrovna v té době musel římský císař Augustus vyhlásit po celé své říši sčítání lidí; no jistě, kvůli penězům, kvůli daním, jak jinak. Daň na hlavu – hrozné nařízení. Daň za každého člověka – za starce i za dítě, i za úplné novorozeně! Josef jistě povzbuzoval Marii: Opravdu tě v tom seznamu nemohu podepsat, musí se podepsat každý osobně, musíš jít se mnou. Neboj se, to zvládneme; pojeděš na oslu, to víš, na velblouda nemáme. Z našeho Nazaretu do Betléma je to jen 120 km. Za pár dnů budeme zpátky a ty porodíš už doma, pěkně v klidu a bezpečí. - Podcenili námáhavou

cestu hornatým krajem, porodní bolesti už začínají... Klid, u prvního porodu to prý trvá docela dlouho, ještě stihneme najít vhodnou místnost v některém z hostinců. Nenašli. „Do svého vlastního přišel, ale jeho vlastní ho nepřijali.“ (J 1,11) Chlév, zvířata, nemytá kamenná podlaha, trochu sena a slámy. Otřesné hygienické podmínky – řekli by dnes gynekologové a neonatologové. Ale Bůh chránil oba – matku i novorozeně; nezemřeli, neonemocněli. Druhý zázrak – hned po panenském početí!! A asi největší nástraha lidského světa – despota a krutovládce. Judský král Herodes – šílený, psychicky nemocný, čekající ve svém jeruzalémském paláci na zprávu od mudrců. Ovšem nejen on – také jeho tupí, nemyslíci vojáci – už si brousí nože a meče na židovské chlapečky. Podřízení, kteří slepě vykonávají rozkazy svého vůdce... „Dělal jsem přece jen svou práci, plnil jsem pouze rozkazy...“ V dějinách lidstva se to stále opakuje. A lidé jsou nenapravitelní a nepoučitelní....

Přes všechny nástrahy lidského světa prosadil a uskutečnil Bůh svůj plán spásy. Mladá rodina na pokyn zhůry našla bezpečný azyl v Egyptě. Josef a Marie vyšli z městečka Nazaretu do vesnice Betléma pouze se zapsat, měli s sebou věci jen na pár dní, a zůstali mimo domov asi pět dlouhých let! „Když Herodes umřel, na pokyn ve snu se navrátili do země izraelské.“ Všeho do času, všichni Herodesové, Pán Bůh na věky!

Sestry a bratři, v betlémské stáji narozený bezbranný Ježíš je ztělesněná Boží láska k nám lidem. Boží láska se prosazuje v našem světě těžce a komplikovaně, ale vítězí a zvítězí. Chce působit a vítězit také skrze nás. Otevřeme jí svá srdce, svá nitra, své životy! A nejen tuto jedinečnou, posvátnou noc. Amen.

/Jindřiška Buttová, Praha 4 Krč, půlnoční 2014/